

Tuula Nieminen

JUORU- TOIMITTAJAN PÄIVÄKIRJASTA

TAMMI

**Viihdemaailma
luupin alla!**

TUULA NIEMINEN

Juorutoimittajan
päiväkirjasta

TAMMI
HELSINKI

© Tuula Nieminen ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-04-1304-0

Painettu EU:ssa

Sisällys

Lukijalle	- 6
Vuosi 2006	- 9
Vuosi 2007	- 61
Vuosi 2008	- 187
Vuosi 2009	- 293
Vuosi 2010	- 389
Jälkikirjoitus	- 439

Lukijalle

Vei vuosikymmenen ennen kuin rohkenin avata työpäiväkirjan, jota kirjoitin vuosina 2006–2010. Muistelmia on silloin tällöin kysely, mutta olen vastannut, että ei tule, joutuisin vankilaan tai maanpakoon. Lokakuussa 2006 tunnustin, että olin aloittanut päiväkirjan. Ei perinteinen juurutoimittaja, sittemmin palstanpitäjä ja lopulta viihdeosaston toimittaja, voinut avautua työasioista kenellekään. Kukaan ei kuitenkaan olisi ymmärtänyt – kaikkein vähiten esimiehet. Onneksi en tiedä, mitä pomot tekevät, se olisi jarruttanut päiväkirjaa.

Selvisin eläkkeelle yli 40 vuoden työputken jälkeen, koska olen nopea ja lähden rivakasti liikkeelle. En ole ottanut haukkuja henkilökohtaisesti ja toivon, etteivät muutkaan tee niin. Voi olla, että kestin rähinät, koska juurutoimittajuus oli leipätyö, ei kutsumus, vaikka teinkin hommia kunnanhimoisesti. En loukkaantunut, jos olin itse kohteena, mutta auta armias, jos ilkeys kohdistui koiriin, Hämeenlinnan Pallokerhoon tai kavereihini.

Keväällä 2019 avasin päiväkirjan, ja niin kävi, että vuosien takaiset töyssyt olivat tasaantuneet. Menneet naurativat, vaikka välillä vähän myös itketti.

Toivon, että lukija huvittuisi tai hymähtelisi. Kyynelehtiä ei tarvitse.

Helsingissä 12. tammikuuta 2020

Tuula Nieminen

2006

Espon kaupunginvaltuusto
puolsi länsimetron rakentamista.

Kokoomuksen puoluesihteeri
Harri Jaskari erosi
paritusepäilyjen takia.

Saddam Hussein teloitettiin
hirttämällä.

ELOKUU/2006

Aloitan työpäiväkirjan, koska toivon, että asioitten purkaminen kirjoittamalla auttaisi turhautuneisuuteen. Olen *Iltalehden* toimittaja, mutta juorutoimittajaksi, sivu per päivä ja jutut päälle, minut vuonna 1989 lehteen palkattiin. Työ oli selkeätä, vaikka kiirettä piti. Nyt lehdet ovat paperi- ja nettiversioitten välissä kovassa paineessa ja ymmärrän, että vanhaan ei ole paluuta, mutta ei ole tulevaisuuskaan kirkastunut.

Huomaan, että lasken aikaa eläkkeeseen. Nyt vuosia ja kuukausia, mutta jossakin vaiheessa varmaankin viikkoja ja lopulta päiviä. Työpäiväkirjani on matka kohti viimeistä virallista työpäivää *Iltalehden* toimituksen viihdeosastolla.

VIIKKO 35/2006

Vastaava päätoimittaja Kari Kivelä selvisi Jenni Dahlmanin syntymäpäiväjutun poliisikuulustelusta reilussa var-tissa. Ihmettelin, miten niin nopeasti, ja hän sanoi vain, että eipä siinä ihmeempiä kysely. Tuntui, että Kivelä pesi kätensä koko jutusta.

Lupasin hoitaa keskiviikkona Jorma Weneskosken hautajaiset. Risto Helin sanoi tuovansa sinne Brita Koivusen,

jos Brita jaksaa. Teen Temppeliaukion kirkon ulkopuolella palstan ja häivyn. Sanoin kokouksessa, että Kerkko Keinonen on vannonut uudet valat Harrietin kanssa, mutta sitten en saanut mistään puhelinnumeroa enkä ehtinyt metsästä, kun Krista Mikkola ei vastannut.

Laulajatar, Eri Klasin tytärpuoli Angelika Klas odottaa vauvaa, mutta pomo ei tiennyt, kuka hän on. Tavoitelin Hannele Lauria, koska Tampereen Teatterilla oli info *Francescan ryöstöstä*. Myöhemmin selvisi, että ensi-iltaa on lykätty kaksi viikkoa, koska Heikki Vihinen ei tehnyt uutta sovitusta ajoissa. Yritin kirjoittaa leppoisasti.

Ilkka Kylävaara soitti, että Anssi Rauramo oli naamat ravintolassa tummatukkaisen naisen kanssa. Anssi syytti daamia toisen polvella istumisesta ja suutelemisesta. Raskauttavaa oli ajankohta: lounaalla. Ehkä en kirjoita siitä, koska edellisellä kerralla Rauramo uhkasi vetää turpaan. Silloin äijä hössötti vaalean viulistin (ei Lampenius) kanssa, mutta oli pahaksi onneksi vielä naimisissa. Vaimo jätti ja rupesi rullaluistelijaksi. Rauramosta tuli poikamies, joka eduskunnasta pudottuaan pääsi urheilutoimen piiriin. Täytyypä muistaa juoruta Suomisen Riitalle, aina se pikkuisen häntä ilahduttaa, vaikka puoluetovereita ovatkin. Tai ehkä juuri siksi.

Menin keskiviikkona muka Weneskosken hautajaisiin, valokuvaaja Atte Kajova tummassa puvussa ja kaikki. Temppeliaukion kirkon edus täynnä busseja ja täysi kaaos. Oltiin liikkeellä päivää liian varhain. Voi helvetti, voin kuvitella, miten Weneskoski nauroi, ehkä avoautossaan ja ruusut pelkääjän paikalla, niitähän hän jakoi naisille, myös minulle. Pomo totesi vain, että hyvä, ettet mennyt päivää liian myöhään. Sitten nousi ongelma, oli sivu auki. Muutin äkkiä Marjatta Tapiolan upean kirjan julkkarin palstapa-

laksi ja soitin Krista Mikkolalle, että koskas se Eat&Joyn info olikaan. Menin Rexiin Aten kanssa ja tapasin Eero-pekka Rislakin. Halusin ehdottomasti pyörittää tarinan *Jaanan* viimeisestä kesästä, liekö ollut 1984, kun hän vei toimittajat Herttoniemen kartanon nurmelle palaveeraamaan. Krista oli hyvännäköinen, luometkin litteät. Ehkä hän on skarpannut: 50-vuotispäivät pidettiin kesällä.

Hirviuutispäällikkö sanoi, että luuletko todella, että olet ainoa, joka tästä asiasta tietää, kun kävin kertomassa hänelle Harri Holkerin sairaudesta. Sanoin, että kyllä, jokseenkin ainoa, ja etten luottamussyistä voisi soittaa Holkerille. Jos on ongelmia, homman voisi hoitaa tyttären kautta. Niin olivatkin tehneet. Katju oli selvittänyt asiat ja Holkeri kommentoinut, mutta paha maku jäi. Ihan kuten Heikki Kahilan sairaalareissusta. Kerroin uutisen, jolloin uutispäällikkö kysyi kyllästyneesti, kuka on Heikki KahilaINEN. Hän ei pannut tikkoa ristiin, mutta seuraavana päivänä vuoroon tuli vanha käpy ja juttu syntyi. Päällikkö myönsi, että no joo, olihan siitä Kahilasta juttuja arkistossa. Täytyy kuitenkin todeta, että meillä viihteessä sama up kesällä oli kiltti, nöyräkin.

Tein eilen deskipalstan. En ole vielä kukaan saanut puretuksi kutsuja, mutta sain kumminkin Tarja Turusen kuvat, mutta myös Marko Björnsin ja prinsessa Annen, olympiaratsastajan, uuden kohtaamisen. Olin paikalla, kun he 1992 tapasivat Ruskeasuolla. Suomisen Riitta muisti tarkalleen, tai ei sentään, hän katsoi kalenterista ja soitti voitonriemuisesti tarkan päivän ja ajan. Muistan, miten Ilkka kehui prinsessaa asialliseksi, mutta Riitta paljasti, että Anne oli laskenut kätensä Ilkan käsivarrelle. Ilkka oli silloin eduskunnan puhemies. Meistä toimittajista prinsessa katsoi ohi. Marko kuitenkin totesi hänet tavalliseksi äidiksi, joka ratsastuski-

soissa Briteissä riehaantui tyttärensä Zaran menestyksestä ja halasi lähintä ihmistä, joka sattui olemaan Marko. Tietysti heistä tuli bestikset.

Ooppera eilen illalla oli hieno elämys, mutta Karita Mattila ei ollut niin hyvä kuin Juha Uusitalo. Jumalauta, miten pohjalaismies hipaisi sepalusta laulaessaan Floria Toscasta! Vieressäni istui tv-toimittaja, joka hengitti kuuluvasti. Lupasin soittaa Hannu Huuskalle, kun ehtisin kotiin, ja niin teinkin. Herranen aika, pöytäveitsi oli jutussa sittenkin keittiöveitsi, onneksi Huuska vain nauroi. Puhuimme oopperasta varmaan liki tunnin, kerroin miten Mattilan kuoleman näytteleminen oli kuulijalle lettu naamaan. Ja ettei kirkkoa kirkoksi tajunnutkaan, niin lihallinen diiva oli.

Huominen mahtaa olla hurja. Hautajaiset, Gummerusta ja MTV3:n uutisten 25-vuotisjuhlat. Miten olenkin taas ainoa palstanpitäjä näistä agenteista huolimatta. Pomo valitti, ettei ole ketään, joka liikkuisi yössä. Ehdotin, että hän palkkaisi pari agenttia Juha-Veli Jokisen ja Jari Kupiaisen avuksi, mutta hän toisti coolisti, ettei ole ketään, joka hoitaisi yöjuoksuja. Tarvittaisiin omistautunut toimittaja, siis nuori. Niin varmaan, mutta olen myös sitä mieltä ja sanoinkin, että riittäisi, jos olisi verkosto, joka juhlisti puolesta. Meillä kukaan ei tiennyt, että Luxin syyskauden avajaiset pidetään perjantaina. Kuulin avajaisista, mutta pomo hämmästeli mistä tiesin, kutsua ei ole. Vastasin, että se on se omistautuminen, josta sanavalinnasta häntä kiitin.

Olin torstaina valokuvaaja Eero Liesimaan kanssa Weneskosken hautajaisissa. Eppe tiesi runsaasti tästä jutusta, josta kuulin eilen freekuvaajalta Atte Kajovalta. Siis että kuvaajat alkavat ottaa keikoilta videota stillien lisäksi. Siitä ei ihan helposti tule mitään. Kun aikanaan tein puolitoista vuotta palstapätkiä Maikkariin *Iltalehden* ohjelmaan *Lööpin*

takana, käytössäni oli still- ja videokuvaaja erikseen. Tv-jätkät olivat kovia ammattilaisia, jo leikkaaminen on iso työ. Katsotaan kuinka käy. Kari Laakso ei tiennyt koko jutusta, joten vanhat kuvaajat on jätetty ulkopuolelle. Samoin ilmeisesti vanhat toimittajat, koska en ole kuullut mitään.

No, siunaus oli ja meni. Näin Riki Sorsan, joka halasi. Laiha oli ja vihersi, mutta muuten hyvännäköinen ja iloinen. Suu napsasi kuivuudesta, koska sylkeä ei kehity. En ole häntä vaivannut syöpäjutuilla, mutta lähettänyt kylläkin muutaman tekstiviestin ja terveisiä Barbaran kautta. Nyt Riki sanoi, että soita ensi viikolla, hän antaa haastattelun. Musiikista ja sillai. Riemastuin niin, että soitin toimitukseen ja pomolle, joka oli sairaana särkyineen. Tietysti kävi niin, että kun konttorissa kuultiin, että meillä oli tuore kuva Rikistä, siitä haluttiin erillinen juttu. En suostunut, joten tekijäksi oli joutumassa joku toinen. Sitten keskuspyödyssä nähtiin valo, koska en olisi voinut ensi viikolla soittaa haastattelusta, jos tämä olisi mokattu näin.

Maikkarin juhlassa katselin Karhuvaaraa, se rotta väitti olevansa ihan ilman böönaa. Juhlissa olikin, mutta eiköhän tämä Helena Walldén ole voimassa edelleen. Helinin liikkeen kampaaja on suunnitellut hänelle vaatteita. Siinä salongissa Walldénia pidetään aika arkisena. Karita Mattila tuli tasan väärään tilaisuuteen. Hänellä oli pitkä iltapuku, ja homma tapahtui teltassa. Big band jylysi, ja kuohuviini oli lämmintä ja liian makeaa. En kylläkään maistanut, mutta vilkaisin etiketin. Kävin kiittämässä Karitaa jumalaisesta Toscasta, ja kun Tapio Kuneinen meni tupakalle, menin perässä. Sanoin, että *Toscan* ulospano oli vanhentunut, mutta että hänen vaimonsa loisti. Hän muistutti, että ohjaaja on valotaiteilija, ja yhdessä totesimme, että teos on huonosti valaistu. Äijäpitoinen juhla, mutta Sinikka

Salolla oli hassu laukku ja Päivi Lipponen oli oikein nätti. Iso muodonmuutos niistä päivistä, kun hän tukka likaisena tuli julkisuuteen. Paavo oli Luxemburgissa. Tiedottaja kiikkutti meidät tapaamaan Krisse Salmista, joka on laiha, ja Tommi Evilää, joka on pitkä. Hyvä huumorintaju kummallakin, ihan showihmisiä. Vasta tavattuun jaksoivat rakentaa tilannetta ja olla kilttejä. Samoin Jone Nikula, muka meteorologi, hauska yritti olla hänkin sanoessaan, että olo oli kuin lihapullalla vaahtokarkkipussissa.

Perjantaina soitin Huuskalle, että olin tavannut Karita Mattilan ja sanonut hänen Toscaansa jumalaiseksi, jolloin madame katsoi pitkin nenän vartta ja sanoi ”kiitos Tuula”. Huuska oli sitä mieltä, että meillä on kaikki hyvin, emme haukkuneet Karitaa, vaan ohjausta. Tähtisopraano on kuulemma närkästynyt Hannu-Ilari Lampilalle. *Hesarin* arvostelu ei ollut diivan makuun. Syyskauden avajaiskonsertissa Karita jopa sanoi, että *Hesari* on haukkunut hänet ennenkin, vaikka muut ovat kehuneet. Huuska oli kuullut Karitan mielialoista Kivekkään Mikolta ja tämän kaverilta, herrat olivat syöneet rapuja. Ei, vaan Kyllikki Forssell oli kertonut kuultuaan jutun Raila Kinnuselta, juu tietty, Railahan tekee Kyllikin elämäkertaa. Hän sen kertoi, totta kai.

Olin töpeksinyt Weneskosken hautajaisjutussa ja pannut Pirjo Bergströmin nimeksi Bergholm. Tuli sähköpostia, johon vastasin asiallisesti ja kiittäen. Arvelin, että olin sekoillut siksi, että hautajaisissa oli Jormas ja hurmaava Kicke Bergholm. Sähköpostittaja, joku Laulajainen, vastasi arvanneensa, mutta kirjoitti silti. Mainosmiehestä oli kuulemma hauskaa rumpasta toimittajaa.

Tein valmiiksi Anitra Ahtolan hääpohjan. Huuska soitti päivällä, että Karita Mattila oli valittanut televisiossa edellisiltana, että Suomessa hänen päälleen heitetään paskaa.

Karita Mattila on arkinen. Hänen pitäisi olla etäinen ja pitää suu kiinni, ettei mystisyys katoa. Hannu hämmästeli, että Karita on jo 46, mutta niin ne vuojet viejii sanoi poika, kun kolme täytti. Kävin vuosia sitten tapaamassa Puskalan Antin kanssa Karitaa ja Kuneista Madridissa, ja voi herranperse sitä hommaa. Piti olla sitä ja tätä teetä, ukolla migreeni ja koko ajan jotakin erikoista siihen ja tähän vaivaan. Karita oli ainakin silloin kuin hukassa. Hannu kysyi myös, minkä ikäinen on Soile Isokoski. No, hän on täyttämässä 49. Hannu ja Kyllikki ovat saaneet Isokoskeen liput joulu-kuun alkuun.

Olipa häät, kun Anitra Ahtola ja Jouni Janatuinen menivät naimisiin. Menin Suomenlinnaan tietysti liian varhain kuten aina keikalle, mutta siis nämä häät. Kun isoisä Veikko Ahtola sentään oli paperiliiton pomoja. Ensimmäinen mies oli presidentin ex-vävy, omenaposkinen Jari Komulainen, jonka kanssa syntyi kaksi poikaa. Nyt hän menee naimisiin 44-vuotiaan ja 15 senttiä lyhyemmän kävyn kanssa, joka pääsiäisenä järjestää munaristeilyjä homoille ja ajaa Harrikkaa. Kaveripiiri näytti 20 vuotta nuoremmalta lukuun ottamatta Sedu Koskista, joka taitaa pyörittää ravintoloi-taan bulvaanina. Täytyy muistaa, että Sedu on kotoisin Valkeakoskelta ja esiintyy värjätyin hiuksin.

Häät, oijoi. Anitra oli laiha ja kaunis tulipunaisessa puvussa, joka paljasti enemmän kuin peitti. Kukkalaite oli pallo, punottu punaisista ruusuista. Mutta nämä tapahtu-mayrittäjän ystävät, herranen aika, siis Hells Angels -liivi päällä ja aurinkolasit nenällä myös kirkossa. *Ilta-Sanomien* Seurapiiritoimittaja söi mekastaen kirkon rapuille järjestettyjä susheja, joiden kimpussa oli ensin rählännyt sata ampiaista. Prikat tuotiin kirkon ovelle helteeseen 40 minuuttia etuajassa, joten amppareilla oli bileet. Samppan-

jan, Dommin ja Mötin, oli pakko olla lämmintä jo siinä vaiheessa. Mikä lie ollut cateringin nimi, mutta vastuuäijä kävi makuulle, siis pitkälleen, kirkon portaille. Julkkisvieraat puuttuivat, varsinkin Vanessa Forsman. *Avun* toimittaja ei tiennyt, että Vanessan ja Anitran välit ovat olleet poikki jo hyvän aikaa. Vane huomasi, että kaikki mitä hän kertoi, oli *Iltsussa* tiedossa. Ilmankos Seurapiiritoimittaja oli miehensä (lohenpunaisessa, ruudullisessa bleiserissä) kanssa vieraana häissä. Sirpa Rydman tiesi välirikosta, ja todelta se vaikuttaa.

Laivamatkat Suomenlinnaan ja pois olivat mukavat, ja toivon, että kuvat onnistuivat. Kuvaaja yritti katsoa myös ympäriilleen. Mennessäni lautalle näin Karhuvaaran, joka valkoviinilasin kera istui kuppilassa Espalla, valkea paita yllä ja puvun takki tuolin nojalla. Kiitin Maikkarin uutisten juhlista ja kyselin, oliko hän sillä tiellään samoilla silmillä. No ei kuulemma. Kerroin meneväni häihin. Muistutin, että hän aikanaan lupasi, että saisin työsuhderollaattorin. Vieläköhän suullinen sopimus on voimassa? Mitähän Pekka tarkoitti sanoessaan Maikkarin juhlissa, ettei ole naista. Nytkin istui yksin. Minne hän sen mollamajan on tuupannut?

VIKKO 36/2006

Olin maanantaina iltapäivällä Leena Nokelan kirjan julkaisereissa, talonpoikaistyylistä näytti olevan. Sanoin ex-päätoimittajalleni, että *Jaanan* aika oli hänelle hukkaan heitettyä, ja hän oli samaa mieltä. Ei ollut *Jaana* kultturellin ihmisen paikka. Aina oli Nokelalla helmet kaulassa, vaikka välillä nuttura vinossa, kun hän oikein polki jalkaa ja huusi perkelettä niin, että käytävä raikui.

Sitten tein Kata Kärkkäisen. Kustantaja oli onneton, koska kirjailija ei vastaa edes heidän puheluihinsa, saati sitten toimittajan. Räävin kirjaa ja yökkäilin, mutta mainitsin Antti Piipon, mokoman paskan, mutta ehkä ne ottavat sen jutusta pois.

Angelika Kallio on Suomessa ja asuu Laila Snellmanin luona. Lailalla on kolme jorkkeria, kaksi narttua menee perjantaina kohdunpoistoon. Lohdutin Lailaa, että hän tekee oikein. Koirat ovat terveitä ja paranevat nopeasti.

Kylläpä Anitran hääpuku puhuttaa! Koirapuistossa Leevin emäntä sanoi, että heillä Biliassa ukotkin jauhoivat mekosta. Juorusin hänelle, että kuulin (*Pinnin* Rainer Nymanilta), että Anitran laihuus ei ole ihan luonnollista. Anitra on yli-iloinen ja sanoo pärjäävänsä kolmen neljän tunnin yönellä. Raikku sanoi myös, ettei Anitra syönyt hääpäivällisillä mitään. Murenteli leipää, ja ruoka vietiin, kaikki seitsemän lajia, koskemattomana pois. Tuli melkein mieleen aika, jolloin kaveerasin Suomisen Riitan kanssa ja Ilkka oli politiikassa aktiivi. Riitta oli hermostunut ja poltti paljon. Laitettuaan upean aterian emäntä istui pöydässä kanssamme, poltti ja siirteli ruokaa, mutta suuhun sitä ei mennyt. Ja kaikista ihmisistä se oli aina hän, joka aloitti puhumisen lihomisesta. Mutta kokkaamisen Riitta hallitsi.

Pirunkirkossa Anitran häissä oli kuulemma mustat pöytäliinat ja punaiset lamput. Ja sulhasen puolen tunnin polttarivideo, jossa joka toinen sana oli vittu. Miten Anitran isomummo kesti sen? Häissä ei ollut yhtään Anitran lapsuuden ystävää, joku opiskelutoveri ja muutama työhminen vain. Anitra oli kuulemma hysteerisen iloinen koko ajan. Häämatka suuntautuu Malediiveille ja Kuala Lumpuriin, jossa he menivät puolitoista vuotta sitten kihloihin. Raikku sanoi myös, että Seurapiiritoimittaja kaatoi toisten

jämät omaan lasiinsa, vaikka baari oli auki. Jorma Uotinen oli sanonut lähtevänsä häistä lumppuamaan ja vakuuttanut, että kyllä hän osaa. Uotinen oli poistunut klo 22.

Pomo pakotti soittamaan Hannu Laurille ja kysymään, mikä on keuhkosityövän tilanne. En soittanut, en saanut soitetuksi. Nousi pala kurkkuun. Mutta eipä mennyt palstakaan sisään. Sitä paitsi Hannu sai vasta tietää syövän laadun. En kerta kaikkiaan voi siihen myrökkään mennä soittamaan niin sisäänpäin kääntyneelle ihmiselle, joka kuulemma eristäytyy omiin oloihinsa. Tietenkin sitten soitin eilen tiistaina. Hannu kysyi, miten moisesta informoidaan lehtiä, ja valehtelin, että ei niin tehdäkään, mutta näyttelijävaihdoista kyllä. Hän mutisi jotakin selkäleikkauksesta, mutta en kysynyt enempää. Raportoin uutispäällikölle, kun viihteen pomo oli tekemässä tyylikirjaa WTC:n talossa. Up on järkijätkä, sanoi vain, että sitten ei kirjoiteta, kun ihminen sanoo, ettei kommentoi ja kyse on sairaudesta. Minä olen sitä mieltä, hän korosti, ja sain sen käsityksen, että jos vuorossa olisi ollut Hirviö, juttu olisi tehty.

Kävin Aten kanssa Villa Kivessä Raija Orasen 35-vuotistaiteilijajuhlissa. Nyt raittiuden näkee, posket ovat kaventuneet, vaikka vauhti on entinen. Koko ajan piti olla samppanjalasi käsillä, alkoholitonta tietenkin. Paikalla oli *Hehkun* aihe, tämä Maria pyörätuolissa. Nätti nainen ja englantilainen poikaystävä. Rahat vienyt huijari olikin suomalainen. Kun lähdettiin pois, nähtiin tummatukkainen nainen ja huutelin häntä, pidin pitkän esitelmän ja Atte jo ehti kysyä, että oliko se Nadja Pyykkö, jota hän oli kuvannut Arto Mellerin kuoleman jälkeen. Minä siihen, että juu, mutta että miten se oli noin nätti, pääkin ihan normaalin kokoinen. Kunnes nainen tuli takaisin ja kysyi, tunnetaanko me. Luistelin, että niinhän minusta

ensin tuntui. No, hän oli Nadja Pyykön sisko Irene, joka pitää vaatekauppaa tai kahta. Hän on asunut Espanjassa ja tunsii tämän Maria Gärkmanin ja huokaisi helpotuksesta, kun vanha poikaystävä oli poissa kuvioista. Irene sanoi, että kaikki sekoittavat hänet Nadjaan. Jopa oma äiti sotkee tyttärien äänet. Jaksoin vain ajatella, että voi, äiti joutuu siis katsomaan Nadjan boheemia elämää.

Björnsin kanssa päivitettiin Pappa-koiran vointi ja kuulin, että Susanna Sievinen ei tee muuta kuin juhlii ja että Aira Samulin oli pitänyt hänelle puhuttelun. Jani puolestaan hössöttää jonkun Vesa Keskinen Hannan kanssa, ex pitäisi olla ja mallia salarakas.

Pääsin juuri Mirkun kanssa koirapuistoon, kun Koivuniemi pirautti onnellisen puhelun. Onneksi oli lehtiö ja rillit matkassa, joten tein muistiinpanot saman tien. Soitin äkkiä listaan, että jos juttua puuttuu, voin tulla tekemään. Ei tarvinnut.

Soitin myös Kristiina Elstelälle, koska kerran Teatteri Vantaan kanssa oli niin sovittu. Ei hän halunnut puhua runoista eikä esityksestä, kertoi vain kissa Pörhöltä terveisiä. Sanoin, että antaa olla, en halua häntä kiusata. Kai hän tietysti suree keväällä kuollutta poikaansa. Toivotin mukavaa keikkailtaa, ja hän huomauttikin, että *Apu* menee huomenna torstaina väkisin Vantaalle tekemään jutun hänestä teatterissa. Menkööt.

Jumalauta, mikä äijä tämä Lyly Rajala. Ihan pokkana väittää Palmua erittäin hyväksi ystäväkseen, on saanut tältä kaksi taulua ja kertoo tutustuneensa taiteilijaan Tiina Jylhän aikana. Selitti siinä Tennarin aulassa, että Palmu oli väittänyt minun oma-aloitteisesti esitelleen Palmun ja Jylhän toisilleen. Sanoin siihen, että ei pidä paikkaansa. Palmu soitti silloin keväällä ja pyysi kysymään Tiinalta,

saako hän soittaa. Olin äimänä, toruin taiteilijaa enkä mainnut Tiinalle mitään. Soitellessaan syksyllä Palmu kysyi samaa. Sitten, kun Tiina oli down talousepäilyjen takia ja ollut pidätettynä ja häpeissään, kutsuin hänet Kaupunginteatteriin katsomaan sardiinifarssia. Tiina tuli ja luimisteli, ja juuri kun verhot nousivat, kysyin, tietääkö hän Palmun ja jos, niin saako ukko soittaa. Siis kuukausia pitkän viiveen jälkeen. Jylhä meni aivan kummaksi ja sanoi, että he olivat olleet keväällä Kämpin terassilla Kriske Kunnaksen kanssa ja Palmu oli tuijotellut. Teatterissa hän sanoi vain, että saahan hänelle soittaa. Seuraavaksi jo kuulinkin, että he olivat menossa kihloihin. Vai että minä esittelin! Sanansaattajana toimin, ja sekin harmitti. Sain kutsun Kämpin baariin kihlajaisiin, mutta sanoin, etten ehdi, kun piti päästä kotiin kускаamaan koiraa. Sanoin kuitenkin, että jos vielä huomenna ovat kihloissa, niin sitten tehdään pätkä palstalle.

Olin paikalla toimittajana jo 1960-luvun lopulla, kun taiteilija kuljettajansa kyydissä tuli urheiluautolla Ahveniston moottoriradalle täysin suljetulle varikkoalueelle – ja vielä ympäröidyllään. Siinä hän heilutteli konjakkipulloa ja hörppi. Ja esitteli Italiasta investoitua valkoista kesäpukua. Muistaakseni lilan paidan kera. Olisiko ollut Cerruti.

Paska juttu, mutta Elton John on sittenkin ollut Kämpissä yötä. *Iltsulla* on siellä syväkurkku, joka ei ehkä kuitenkaan saisi juoruta asiakkaista. En jaksanut eilen kirjoittaa, mutta tein Ruotsin kuninkaallisista jotakin söhröä. Pomo sanoi, että kaikkea menneestä ja mokat varsinkin, mutta sanoin, että ei, just on kaikki kaluttu hääpäivän ja kuninkaan 60-vuotisten takia. Ajattelin, että otetaan kymmenen viimeistä vuotta, ja tilasin kuvasadon siitä, miten he ovat käyneet Suomessa. Nostin ruoan esiin, ja otin mukaan myös savustetut kampelat Münchenin olympialaisten jälkeen.

Suoraa puhetta siitä, mitä viihdetoimittajan työ todellisuudessa on

Iltalehden viihdetoimittajan tehtävästä eläkkeelle jäänyt Tuula Nieminen purki viimeisten työvuosien tuntemuksensa työpäiväkirjaan. Muistiinpanojen pohjalta työstetty *Juorutoimittajan päiväkirjasta* tarjoaa herkullista ajankuvaa ja rehellistä tilitystä viihdetoimittajan työstä onnistumisineen ja pettymyksineen – sekä tietenkin meheviä juoruja ja paljastuksia niin toimituksesta kuin sen ulkopuolelta.

	 9 789520 413040	
www.tammi.fi	99.1	ISBN 978-952-04-1304-0

PÄÄLLYS: MARKKO TAINA

PÄÄLLYKSEN KUVA: JARI TERTTI